

ХАРАКТЕРИСТИКА ВІДОБРАЖЕННЯ «ЧОЛОВІЧОГО» ТА «ЖІНОЧОГО» В ДИСКУРСІ

Доп. – Пелих Є., ПР-33

Наук. кер. - канд.філол. наук, доц Чернюк Н.І

Кожна людина в плані статі може розглядатися як така, що має біологічну стать це сукупність анатомічних і біологічних ознак (sex) і соціокультурну (gender).

Категорія “gender” була введена в понятійний апарат науки лише в кінці 60-х на початку 70-х років ХХ століття.

Аналіз робіт сучасних лінгвістів-гендерологів показав, що позитивні характеристики найчастіше асоціюються з чоловіком, а негативні – з жінкою. Роль і досвід жінки постають, як менш значимі у порівнянні з чоловічими. Цінність жінки пов’язується з зовнішніми даними, а чоловіча – з розумовими здібностями. Жінки описуються у термінах слабкості й пасивності, а чоловіки – сили та активності.

В українській мові слово «жінка» має і значення «дружина», а трактування російського слова «жестина» як особи, що перебуває в шлюбі, незвичне. У словнику сучасної англійської мови Longman зазначено, що посилатися на чиюсь дружину чи подругу, називаючи її «his woman», образливе, і не повинно вживатися. Парадоксом і є те, що чоловік розглядається з точки зору теології, а жінка - ні. Це віддзеркалює історичні події і свідчить про вплив історії на картину сприйняття понять «чоловік»/ «жінка». Англійське «man» має два значення: “human being” або “male human being”. Вважається, що відповідно до змін, які відбулися раніше, в соціальній сфері використання слова «man» як родового терміну привело до виключення з повсякденного вживання слова «woman», що явилось наслідком заниження ролі жінки в англійському суспільстві.

Опрацьований матеріал дозволяє зробити висновок, що навіть словник чоловіків та жінок організований по-різному: у жіночому лексиконі є об’ємне центральне ядро, яке широко використовується всіма жінками; у чоловіків цей центральний

пласт лексики менший, зате вони краще володіють різними розділами словника.

Цікавими є ті властивості мовлення, які випливають із міжстаттевих відносин у подружньому житті. Недовіра до чоловічої пам'яті призводить до схильності дружин повторювати, настійливо повторювати сказане.

Схильність жінки піклуватись про когось надає жіночому мовленню ознак материнської мови.

Жінкам більш властива гра слів, до якої вони вдаються, коли намагаються отримати якусь інформацію. Мовлення жінки часто є грою на публіку. Звідси і проблема лукавства та брехливості. Мова, краса, вченість жінки спрямована на бажання подобатися. Мета жіночого кокетства – переконати слухача у власній винятковості, для чого жінка використовує трохи химерні інтонації.

Сюди можна долучити особливості жіночого мовлення при задушевній розмові, у стані несамовитості й істерії. Останнє характеризується текстами-викриками, спробами повністю розкритися в одному-єдиному мовленнєвому вчинку.

На противагу жіночому чоловічий світ більш твердий та суворий – у чоловіка голос надто гучний, а слова конкретні, часто грубі.

Чоловіки більш точні, відразу переходять до суті, речення раціональні й логічні, в той час як жінки здійснюють мовленнєвий.

У жінок більш розвинена лексика.

Встановлено, що жіноче асоціативне поле ширше і виступає «гуманістичним» (природа, тварини, щоденне життя, мода, стиль, зовнішність), в той час як чоловіки асоціюють себе зі спортом, мисливством, мужністю і відвагою, лідерством і командуванням.

Жінка частіше використовує пестливі номінації.

Слід зазначити, що жінки частіше ніж чоловіки вживають ввічливі форми, питальні речення.

Жінки мають тенденцію до створення своїх слів із вже існуючих, які, в основному, мають відтінок ласкавого ставлення, і можуть бути пестливими.

Порівняно з мовою чоловіка мова жінки більш різноманітна. Це пов'язано як з емоційною, так і з психологічною нестабільністю жінки.

На жаль останнім часом спостерігається вживання жінками лайливих слів на рівні з чоловіками.

Отже в мовленні жінка і чоловік займають різні рівні, грають різні ролі, але в той же час і чоловіки і жінки можуть використовувати змішану лексику.

АНГЛІЙСЬКІ ВЕРБАЛЬНІ ОДИНИЦІ ЗІ ЗНАЧЕННЯМ "МІМІКА"

Доп. - Власенко Н., ПР-31

Наук. кер. - канд. філол. наук, доц. Медвідь О.М.

У даному пункті зупинимося на вербальній інтерпретації мімічних жестів, тому що в даній роботі нас цікавить саме вербальні номінації мімічних жестів, фразеологічні конструкції з ними, а також зв'язок невербальних засобів спілкування з їх вербальним вираженням в англійській мові.

Як було відзначено в попередньому пункті, мімічне вираження емоцій і їхня вербальна інтерпретація повністю залежать від культури тих націй, які говорять на даних вербальних і невербальних мовах.

Говорячи про англійську мову, необхідно зазначити, що хоча на ній спілкуються й англійці й американці, культури даних народів дуже відрізняються, а, отже, відрізняються і їхні невербальні мови. Якщо для англосаксонської культури невластиві бурхливі прояви емоцій, а це знаходить відображення й у природній мові, то американці набагато емоційніші, їхня міміка більш експресивна, що й знаходить відображення в лексемах і фразеологічних зворотах.

Отже, англійська мова відображає складність і непередбачуваність характеру нації. Гідністю англійців є